

Sygn. akt XI Ka 597/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Sławomir Kaczor

Sędziowie: SO Elżbieta Kowalska

SO Katarzyna Żmigrodzka – spr.

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Urszuli Komor

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2013 roku

sprawy W. W. (1)

oskarżonego z art. 191 § 2 k.k..

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 27 marca 2013 r. sygn. akt II K 983/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego W. W. (1) przekazuje Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt **XI Ka 597/13**

UZASADNIENIE

W. W. (1) oskarżony został o to, że w dniu 8 maja 2010 roku w miejscowości B. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami stosował przemoc wobec P. O. polegającą na wykręcaniu rąk, szarpaniu zadawaniu uderzeń oraz groził mu pobiciem w celu zmuszenia pokrzywdzonego do zwrotu wierzytelności w kwocie 1000 złotych to jest o czyn z art. 191 § 2 kk.

tj. o czyn z **art. 191 § 2 k.k.**

Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem z dnia 27 marca 2013r. oskarżonego W. W. (1) uniewinnił od dokonania zarzuczonego mu czynu, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **prokurator**.

Na podstawie art.425 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego.

Powołując przepis art.427 kpk, art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk wyrokowi temu zarzucił:

-obrazę przepisów prawa procesowego: art. 4, 5 § 2, 7, 366 § 3 kpk w zw. z art. 389 § 2 kpk przez uwzględnienie wbrew dyspozycji art. 4 kpk jedynie okoliczności i dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego wynikające

z generalnej linii jego wyjaśnień oraz zeznań jego żony A. W. i jego kolegi Ł. P. a także świadków L. W., G. W. (1), J. W. i W. W. (2) przy zdyskredytowaniu jako niewiarygodnych zeznań świadków: pokrzywdzonego P. O. i jego żony J. O. oraz przedwczesnym wbrew dyspozycji art. 5 § 2 kpk powołaniu się na nie dające się usunąć wątpliwości, które należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego oraz zaniechanie, wbrew dyspozycji art. 7 oraz art. 366 § 1 kpk nawet z urzędu inicjatywy dowodowej, zmierzającej do wyjaśnienia zarysowanych w pisemnych motywach wyroku wątpliwości, w szczególności przez pobieżne przesłuchanie wbrew dyspozycji art. 391 § 3 kpk w zw. z art. 389 § 2 kpk na rozprawie świadka W. W. (2), sprowadzające się do formalnego odczytania mu jedynie wyjaśnień złożonych uprzednio w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego oraz wyjaśnień w charakterze oskarżonego złożonych przez niego uprzednio przed sądem I instancji bez wyegzekwowania rzeczywistego ustosunkowania się do ich treści oraz wyjaśnienia zaistniałych sprzeczności w drodze przesłuchania w charakterze świadka funkcjonariusza policji przesłuchującego go w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym, co skutkowało niewłaściwą ocenę tych dowodów a przez to miało wpływ na treść orzeczenia i skutkowało niezasadnym a co najmniej przedwczesnym uniewinnieniem oskarżonego W. W. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu bez wyczerpania także z urzędu pełnej inicjatywy dowodowej

Stawiając opisany wyżej zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście zasadna, bowiem podniesione w niej zarzuty i przytoczone na ich poparcie argumenty uznać należy za trafne. Tym samym wniesiony środek odwoławczy skutkować musiał uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Rację należy przyznać skarżącemu, gdy podnosi, że Sąd Rejonowy dokonał dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego nie dążąc przy tym do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy.

Przed wszystkim zastrzeżenia budzi ocena zeznań pokrzywdzonego P. O. oraz jego żony J. O., w których świadkowie rozpoznali oskarżonego jako sprawcę przestępstwa. Sąd zbagatelizował fakt, iż są one konsekwentne w toku całego postępowania, że poza W. W. (1) świadkowie ci rozpoznali również pozostałych sprawców, a zeznania te legły u podstaw prawomocnego już ich skazania. W tych okolicznościach przytoczona przez Sąd Rejonowy argumentacja jakoby rozpoznanie przez P. O. oskarżonego na fotografii nie było wiarygodne z uwagi na dynamiczny i stresujący przebieg zdarzenia jest całkowicie niezrozumiała. Zwłaszcza w świetle zeznań pokrzywdzonego złożonych na rozprawie w dniu 28 stycznia 2013 roku, kiedy to P. O. podał, że podczas okazania nie miał problemu ze wskazaniem zdjęć sprawców i nie ma wątpliwości również co do udziału w zdarzeniu oskarżonego, chyba, że ten miałby brata bliźniaka (k. 230 m-230v). W związku z tym, że oskarżony nie ma brata bliźniaka, a jego brat G. został również rozpoznany przez pokrzywdzonego, rozpoznanie to należy uznać za kategoryczne.

Podobnie niezrozumiałe dla Sądu Odwoławczego są powody odmowy wiarygodności zeznaniom J. O., która w toku całego postępowania wskazywała W. W. (1) jako jednego z uczestników zdarzenia z dnia 8 maja 2011 roku. Stwierdzenie na rozprawie w dniu 23 marca 2012 roku, iż nie jest pewna udział oskarżonego w przedmiotowym przestępstwie, w żadnym razie samo w sobie nie podważa wiarygodności tych zeznań. Wymagało ono natomiast szczegółowej analizy i konfrontacji z pozostałymi relacjami świadka, tak z postępowania przygotowawczego, jak i z rozprawy z dnia 28 stycznia 2013 roku, kiedy to w osobie siedzącego na sali W. W. (1) rozpoznała mężczyznę, który był u niej w domu (k. 230v).

Równie błędnie Sąd dokonał oceny zeznań W. W. (2) bezkrytycznie obdarzając wiarą te z nich, w których świadek zaprzecza udziałowi oskarżonego w zdarzeniu. Wbrew treści tego dowodu Sąd swoje stanowisko uzasadnił między innymi tym, że w toku postępowania przygotowawczego nie wskazywał on na udział pozostałych oskarżonych (k. 2 uzasadnienia). W rzeczywistości przesłuchiwany po raz pierwszy W. W. (2) wprost wskazał na W. W. (1) jako osobę mu towarzyszącą (k.28). Co więcej po odczytaniu tych wyjaśnień na rozprawie (w czasie rozpoznania sprawy po raz

pierwszy) potwierdził je i nie miał żadnych uwag odnośnie ich treści, okoliczności złożenia i spisania (k. 154). Dopiero po wysłuchaniu wyjaśnień W. W. (1), reagując na jego oczekiwania, zaprzeczył jego udziałowi w zajściu (k. 155). Próbował przy tym tłumaczyć zaistniałą rozbieżność podobieństwem W. W. (1) do jego brata G.. Zauważyć jednak należy, iż w pierwszych wyjaśnieniach podał o udziale każdego z nich, a nie jednego z braci, a jedynie taką sytuację można by tłumaczyć ewentualną pomyłką.

Słusznie podnosi prokurator w apelacji, że przesłuchanie w charakterze świadka W. W. (2) odbyło się z naruszeniem przepisów art. 391 § 3 kpk w zw. z art. 389 § 2 kpk, co wobec skrajnie sprzecznych treści przekazywanych przez świadka uznać należy za niedopuszczalne. Sąd ograniczył się li tylko do odczytania wyjaśnień (w charakterze podejrzanego oraz oskarżonego) składanych przez W. W. (2) poprzednio, podczas, gdy zobligowany był do wyegzekwowania rzeczywistego ustosunkowania się do ich treści i wyjaśnienia zaistniałych sprzeczności. Zwrócić przy tym należy uwagę na fakt, iż potwierdzając w całości odczytane wyjaśnienia z k. 154-155, świadek potwierdził jednocześnie dwie sprzeczne wersje, a mianowicie zarówno swoje rozpoznanie W. W. (1) jako uczestnika zdarzenia, jak i wyjaśnienia, w których temu udziałowi zaprzeczył. Słusznie wreszcie wytyka prokurator Sądowi pierwszej instancji brak inicjatywy w wyjaśnieniu okoliczności sprawy i w konsekwencji wnioskuje na korzyść oskarżonego wskazując na zasadność przesłuchania funkcjonariusza policji, który przeprowadzał czynności z W. W. (2) na etapie postępowania przygotowawczego, skoro ten kwestionuje prawdziwość treści zapisanych w protokole jego przesłuchania.

Również sugerowanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakoby stan nietrzeźwości obniżał zdolności percepcyjne W. W. (2) na tyle, że uniemożliwiał mu zaobserwowanie towarzyszących osób, budzi zastrzeżenia i świadczy o wybiórczej ocenie dowodów, skoro w pozostałym zakresie jego relacje co do przebiegu zdarzenia i udziału innych osób Sąd ocenił pozytywnie.

Wreszcie słusznie zastrzeżenia skarżącego wzbudziła dokonana przez Sąd Rejonowy ocena wyjaśnień oskarżonego jako w pełni wiarygodnych, bo znajdujących potwierdzenie w innych dowodach, a szczególnie zeznaniach A. W. i Ł. P.. Sąd zbagatelizował okoliczność, że świadkowie ci wskazani zostali przez oskarżonego dopiero podczas powtórnego rozpoznania sprawy po zapadnięciu pierwszego wyroku skazującego W. W. (1), który wcześniej nie przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu, podał jedynie, że w czasie zdarzenia przebywał w miejscu zamieszkania. Szczegółowej analizy wymagały nowe treści podawane przez oskarżonego- miejsce, gdzie spędził wieczór oraz osoby mu towarzyszące, a także przyczyny dla których treści tych nie zaprezentował poprzednio. Niestety okoliczności te pozostały poza zainteresowaniem Sądu Rejonowego.

W pisemnym uzasadnieniu orzeczenia próżno szukać również odpowiedzi na pytanie, czym kierował się ten Sąd uznając za wiarygodne zeznania Ł. P.. Wobec braku argumentacji trudno polemizować z decyzją Sądu, warto jednak zwrócić uwagę na okoliczność, że świadek ten, zresztą podobnie jak wszystkie pozostałe osoby, zeznaje na temat dnia 8 maja 2010 roku, podczas gdy z niekwestionowanych ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy rozpoznający sprawę po raz pierwszy, wynika, że zdarzenie miało miejsce w dniu 8 maja 2011 roku. Nietrudno zauważyć, że jeśli zeznania Ł. P. dotyczyłyby, jak podaje, 8 maja 2010 roku, wówczas, co oczywiste, nie miałyby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W kontekście tych rozważań analizie należy poddać zeznania świadka, w których podał, że właśnie **ta data** utkwiała mu w pamięci. Wątpliwe jest również twierdzenie świadka, jakoby po otrzymaniu przez oskarżonego wezwania na komisariat, to on zwrócił mu uwagę, że przecież tego dnia był u niego- wszak w wezwaniu nie jest wskazana data zdarzenia, na okoliczność którego osoba wzywana ma zostać przesłuchana.

W tym miejscu warto zwrócić uwagę na fakt, że Sąd Rejonowy bądź nie wskazuje wcale (vide ustalenia faktyczne- strona 1 uzasadnienia), bądź wskazuje przemiennie obie wymienione daty: rok 2011- str. 2 uzasadnienia wers 7 od dołu, rok 2010- str. 3 uzasadnienia wers 7 od dołu.

Wracając do wyjaśnień oskarżonego wskazać należy także, iż powołanie się przez niego na rzekomy konflikt i odcięcie się od ojca i brata, które to relacje w ocenie Sądu Rejonowego wykluczają udział W. W. (1) w popełnieniu przestępstwa, jest nielogiczne i niewiarygodne skoro zarówno L. jak i G. W. (1) wspierali zaprezentowaną przez oskarżonego linię obrony.

Już powyższe argumenty pozwalają na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy dokonał dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, bez uwzględnienia całokształtu okoliczności sprawy, bezkrytycznie obdarzając wiarą wyjaśnienia oskarżonego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie w całości mając na względzie poczynione wyżej uwagi oraz treść apelacji. Przesłucha szczegółowo oskarżonego- oczywiście o ile nie skorzysta on z przysługującego prawa do odmowy złożenia wyjaśnień i udzielenia odpowiedzi na zadane pytania. Szczegółowo przesłucha pokrzywdzonych i świadków respektując zasady wynikające z treści art. 391 kpk, w tym także funkcjonariusza policji, który przesłuchiwał W. W. (2) na etapie postępowania przygotowawczego na okoliczność przebiegu tej czynności. W razie sprzeczności przeprowadzi konfrontacje.

Nadto Sąd Rejonowy przeprowadzi dowody nieosobowe, zgodnie z przepisami kpk i ewentualnie inne dowody z urzędu lub na wniosek stron, których potrzeba wyłoni się w toku postępowania.

Tak zgromadzony materiał dowodowy podda wnikliwej analizie. Oceny wszystkich dowodów dokona zgodnie z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, w granicach określonych w art. 7 kpk oraz respektując zasady wynikające z art. 4 kpk. Na tej podstawie ustali stan faktyczny, który podda właściwej ocenie prawnej. W razie potrzeby Sąd Rejonowy swoje stanowisko uzasadni, zgodnie z wymogami art. 424 § 1 kpk.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. art. 437 § 2 kpk orzekł jak w wyroku.